

Sygn. akt *IV Ka 814/14*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Flinik - sprawozdawca

Sędziowie SSO Piotr Kupcewicz

SSR del. do SO Łukasz Bem

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 21 listopada 2014 r.

sprawy **B. S.** s. E. i H. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 56§2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt III K 402/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

B. S. oskarżony został o to, że będąc objętym właściwością miejscową (...)Urzędu Skarbowego w B., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...), podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 złożonych w (...)Urzędzie Skarbowym w B. w dniu 3 grudnia 2007r. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za październik 2007r., w dniu 25 stycznia 2008r., deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za grudzień 2007r., przez bezzasadne zawyżenie podatku od towarów i usług naliczony do odliczenia o kwoty 30.675,00 zł za październik 2007r. oraz 22.660,00 zł za grudzień 2007r. przez to spowodował uszczuplenie w podatku od towarów i usług za miesiąc październik 2007r. na kwotę 30.574,00 zł oraz za miesiąc grudzień 2007r. na kwotę 22.761,00 zł, tj. łącznie 53.335,00 zł, czynem powyższym naruszył przepis art.86 ust.2 pkt 1a i art.112 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn. Dz. U. z 2011r. nr 177, poz.1054), tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 13 maja 2014r. oskarżony B. S. uznany został za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks i za to na podstawie art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks i art.23§1 kks skazany na 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 40 zł. Od oskarżonego zasądzono koszty sądowe i zwolniono od uiszczenia opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego w całości, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art.44§2 kks w zw. z art.56§2 kks poprzez jego niezastosowanie. Skarżąca na zasadzie art.17§1 pkt 6 kpk w zw. z art.113§1 kks wniosła o umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego okazał się być zasadną i skutkuje uchyleniem wyroku oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy.

Na wstępie należy zaznaczyć, że aby wyrok Sądu I instancji był trafny, a Sąd Odwoławczy mógł dokonać kontroli instancyjnej, muszą być spełnione wymogi ujęte w postaci kilku zasad w kodeksie postępowania karnego. Wśród nich najważniejszą jest zasada domniemania niewinności oraz rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego (art.5 kpk). Sąd ma też obowiązek uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk), a nadto kształtować swe przekonanie o winie lub niewinności oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art.7 kpk). Zgodnie z ostatnią z wymienionych zasad, Sąd ma nie tylko prawidłowo przeprowadzić dowody zawnioskowane przez strony, ale także jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia o winie, kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu i kwestii ewentualnego wymiaru kary. Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie, bo z przeprowadzonych na wniosek oskarżyciela dowodów wynika, że okoliczności, o których mowa wyżej, nie zostały w sposób wystarczający wyjaśnione. W następnej kolejności Sąd jest zobowiązany do prawidłowej oceny całokształtu dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zainteresowaniem sądu nie mogą być dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy, oceny prawnej czynu oraz wymiaru kary. Po dokonaniu wszechstronnej analizy materiału dowodowego sąd winien ustalić stan faktyczny, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Rozważania te winny znaleźć wyraz w uzasadnieniu wyroku, gdyż tylko w ten sposób możliwe jest dokonanie oceny prawidłowości rozstrzygnięcia przez Sąd Odwoławczy.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy należy zauważyć, że oskarżonemu B. S. zarzucono złożenie nieprawdziwych deklaracji VAT-7 w dniach 3 grudnia 2007r. i 25 stycznia 2008r. odpowiednio za miesiące październik i grudzień 2007r. Uszło jednak uwadze Sądu Rejonowego, iż oskarżony nie tylko, że nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu zachowań, to złożył wyjaśnienia dotyczące powstania firmy, podał kto nim kierował, jak rzekoma firma funkcjonowała. Przyznał, że składał podpisy na dokumentach potrzebnych do założenia i funkcjonowania firmy na fakturach VAT-7 za miesiące październik i listopada 2007r. ale zaprzeczył aby podpisywał i składał w Urzędzie Skarbowym faktury za grudzień 2007r. i następne. W świetle powyższego obowiązkiem Sądu I instancji było dążenie do ustalenia rzeczywistej roli i udziału oskarżonego w tym przestępczym przedsięwzięciu, w szczególności czy oskarżony składał fakturę VAT-7 za miesiąc grudzień 2007r. i czy ją podpisywał. Powyższe ma istotne znaczenie dla uznania oskarżonego winnym przestępstwa z art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks i biegu ewentualnego terminu przedawnienia. Nieuprawniona w świetle zgromadzonych dowodów w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego wskazującego osobę co najmniej z nim współpracującą, wydaje się konstatacja, że godził się na to, by deklaracje za grudzień i następne zostały w jego imieniu złożone w Urzędzie Skarbowym w B.. Wykształcenie B. S., jego dotychczasowe koleje życiowe i okoliczności sprawy, wskazują raczej na coś przeciwnego. Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, nie ubezwłasnowolnionym, a więc jak wywodzi Sąd I instancji, odpowiedzialnym za własne czyny. Uszło uwadze Sądu, że oskarżyciel wyłączył do odrębnego postępowania materiały zgromadzone w sprawie, w tym kserokopię deklaracji VAT-7 za miesiąc styczeń 2008r. „z uwagi na odmienną ocenę merytoryczną czynu” (k.117-118).

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę, winien ustalić czy podpis na deklaracji VAT-7 za grudzień 2007r. został złożony przez oskarżonego, czy rzeczywiście oskarżony złożył sam czy też był świadomy złożenia w jego imieniu tej deklaracji w Urzędzie Skarbowym. Znamiennym jest, że deklaracje za miesiące październik i listopad 2007r. są ostemplowane pieczętą firmową (...) i czytelnie podpisane nazwiskiem oskarżonego, a pozostałe nie mają pieczętki firmowej i w miejscu składającego deklarację widnieje jedynie nieczytelna parafka (k.23-26).

Nadto należy ustalić obowiązujące terminy rozliczenia tych deklaracji, co przekłada się bezpośrednio na terminy przedawnienia karalności sprawcy.

Tak więc, bez ustalenia winy oskarżonego, a przede wszystkim jej zakresu nie sposób rozważać argumentów podniesionych w apelacji.

Reasumując, Sąd Okręgowy dopatrył się wyżej omówionych nieprawidłowości i niejasności, co musiało skutkować uchynieniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd I instancji winien przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe z uwzględnieniem wskazanych uwag. Wyrok winien być uzasadniony zgodnie z dyrektywami art.424§1 i 2 kpk.

W sytuacji gdy mimo najwyższej staranności ze strony Sądu pozostaną nie dające się usunąć wątpliwości, należy zgodnie z zasadą in dubio pro reo, rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego.

Kierując się powyższą argumentacją, na mocy art.437§2 kpk orzeczono jak w wyroku.